

25 anys del Concili Provincial Tarraconense (1995-2020)

Un Concili que il·lumina el futur

Mons. Joan Planellas i Barnosell, arquebisbe de Tarragona i primat

(Prové de la pàgina 1.)

Contemplant els seus documents i resolucions, hom s'adona de la seva profunda actualitat. A la llum de l'Evangeli i de l'escolta de la Paraula de Déu, anunciar l'Evangeli a la nostra societat, amb una sol·licitud especial pels pobres, i en un marc d'unitat pastoral de les nostres Esglésies, ha de ser el pern o el pal de paller de l'Església d'avui.

Per aquest motiu, ens trobem en plena fase de recepció del Concili Provincial de 1995. Amb les degudes condicions d'universalitat de temps i d'espai, la recepció ha d'anar originant un veritable *consensus fidelium*, que implica aquella concordança en la fe i en les obres de tot el Poble sant de Déu.

Estem en plena fase de recepció del Concili Provincial de 1995

Cal donar gràcies a Déu per l'experiència eclesial que va suposar el Concili Provincial a les nostres Esglésies. D'aquí que en el nostre present eclesial, després de vint-i-cinc anys, n'hem d'esperar el següent.

En primer lloc, la recepció progressiva i el compliment, a llarg i a curt termini, de les seves resolucions, sempre a la llum de la Paraula de Déu que ha d'il·luminar totes les situacions.

Una major obertura i diàleg de les nostres Esglésies amb la societat i amb els qui no pensen com nosaltres. Diàleg i obertura exercits amb una identitat clara i transparent.

Sentir el dolor de tantes persones que sofreixen per causa del que sigui, però sobretot d'aquelles persones que no tenen les condicions indispensables per a viure dignament.

Sessions de treball a Sant Cugat del Vallès

Per aquest camí els cristians no podem estar mai en vaga.

El foment d'un treball interdiocesà més conjunt, que és la garantia per a donar una resposta cohesionada i unitària dels grans reptes que Catalunya, com a unitat pastoral, té plantejats.

El Concili Provincial no va ser una flor d'estiu. Ara el que ens cal és que tots plegats fem dels seus documents i resolucions un torrent d'aigua que regui la terra, que amari les nostres Esglésies assedegades d'Evangeli i pugui donar flors i fruits al llarg dels anys. No hi ha res més cristià que esperar. Nosaltres mateixos som el resultat del somni esperançat de Jesús, que tot ho confiava al Pare. I mentre correm la nostra etapa d'aquesta cursa apassionant, a la llum del Concili Provincial de 1995, avui se'ns ofereix l'ocasió de fer no una nova Església, però sí renovar a fons la que ja tenim i formem i ens ha estat confiada. Una Església acollidora, que aporta sentit i esperança, que mostra a través del nostre testimoni fins on arriba l'amor de Déu.

